

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. június 7.
(vasárnap)**

Horváth Géza

„KÍVÜL HARC, BENNEM FÉLELEM”

Énekek: 469; 227,1-2,4,8

Alapige: 1Móz 33

Imádkozzunk!

Drága Urunk, Jézus Krisztus, bár az énekben azt kértük, hogy láss meg bennünket, de engedd meg, hogy először azért könyörögjünk, hogy mi is hadd láthassunk meg téged! Hadd tudjunk rád nézni lelki szemeinkkel; tereád, mint a hit szerzőjére és bevégzőjére, hogy kitartással futhassuk meg a küzdőteret, amely előttünk van! Hadd lássunk téged nagynak és dicsőnek, a Golgota megfeszített hősének, és mint a feltámadott diadalát hadd ünnepeljük ezen a mai vasárnapon is! Engedd meg, hogy halálodnak és feltámadásodnak hasznaiban, javaiban, ajándékaiban részesedhessünk!

Köszönjük, hogy ott a Golgota keresztjén a mi óemberünk megfeszítettetted. Engedd, hogy ne éljünk tovább a testnek, vágyainknak, önző akaratunknak, hanem éljünk neked! Kérünk téged, hogy úton járásunkban te segíts bennünket, a te utadon járass bennünket! Taníts ennek lelki törvényeire, ennek szépségeire és ugyanakkor nehézségeire! Taníts a célra nézni, hogy arra nézzen a mi arcunk, a jutalomra, a koronára, amely el van téve nekünk!

Kérünk téged, Urunk, hogy ezen a mai szép vasárnap reggelen is tölts meg az igéd drága üzenetével bennünket! Táplálj az örök életre lelki eledellel! Köszönjük, hogy nemcsak kenyérrel élünk, hanem minden igével, amely a te szádból származik. Hadd köszönjük meg neked ismét a nyitott templomot! Hadd köszönjük meg azokat a testvéreket, akik talán ma jöttek először több hét vagy hónap után közénk! Kérünk téged azokért is, akik majd az internet segítségével fogják hallgatni a következő alkalmat. Kérünk, tégy eggyé bennünket, hogy együtt dobbanjon a szívünk, és egy népként és egy seregként tudjunk a te dicsőségedre élni!

Köszönjük, hogy hallod a mi imánkat. Legyen meg a te akaratod!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Mózes 1. könyve 33. fejezetének néhány verséből: *„Jákób pedig felemelé szemeit és látá, hogy ímé Ézsaú jó vala, és négyszáz férfiú ő vele; megosztá azért a gyermekeket Lea mellé, Rákhel mellé, és két szolgálója mellé. És előreállítá a szolgálókat és azok gyermekeit, ezek után Leát és az ő gyermekeit, Rákhelt pedig és Józsefet leghátul. Maga pedig előttök megy vala, és hét-szer hajtá meg magát a földig, amíg bátyjához juta. Ézsaú pedig eleibe futamodék és megölelé őt, nyakába borúla, s megcsókolá őt és sírának. (...) Jákób pedig méne Szukkóthba és építe magának házat, barmainak pedig hajlékokat csinála, s azért nevezé a hely nevét Szukkóthnak. Annakutána minden bántás nélkül méne Jákób Mésopotámiából jövet Sikhem városába, mely vala a Kanaán földén, és letelepedék a város előtt. És megvevé a mezőnek azt a részét, ahol sátorát felvonta vala, Khámornak a Sekhem atyjának fiától száz pénzen. És oltárt állíta ott, és nevezé azt ily névvel: Isten, Izráel Istene.”*

Kedves testvérek, ezekben a napokban a Jákóbbhoz fűződő történeteket olvasuk az Ószövetségből, és miután napokon keresztül lelki táplálékunk ez, ezért engedjétek meg, hogy a mai napra rendelt szakaszból, Jákób életéből ne csak jelene- teket villantsak fel, hanem előtte hadd beszéljek arról, amiről ez a mai igeszaka- szunk is, hogy milyenek a lelki úton járás harcai!

Miután a mai fejezetünk pont a Jabbók réve, Peniél után történik, amikor Já- kób harcol az Úrral, és ő megilleti csípőjének forgócsontját. Ismerjük azt a csodála- tos kérést: „nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem”. És ott kap új nevet: nem Jákóbnak hívnak ezután, hanem Izráelnek. Jákób azt jelenti, hogy „csaló”, Iz- ráel pedig azt, hogy „Isten harcosa”, „Isten hőse”. „Most már te Isten harcosa vagy!”

Éppen mára esik ez a 33. fejezet, amikor Jákób Peniél után, a névváltoztatás után az Úr megáldja őt, elindul egy úton. Nézzük meg, hogy ennek a lelki útnak mik a nehézségei! Mert mi is ezt az utat járjuk, testvéreim, ha nem is ott, és ha nem is úgy, ahogy Jákób járta, de mi is egy lelki utat járunk. Az Úrral való találkozás a mi életünkben is mindig egy lelki útnak a kezdetét jelenti, és ennek vannak csodá- latos szépségei, ezt tudjuk. De a Biblia sehol nem mondja azt, hogy ennek az út- nak nem lesznek nehézségei, próbái vagy küzdelmei. Bár a mennybe visz, ezen az úton lelki törvények szerint járhatunk az Úrral, mégis, mivel testben vagyunk, mi- vel test is vagyunk, ezért ennek a lelki úton járásnak vannak nehézségei.

Ez a fejezet arról szól, hogy Jákób hogyan békül ki Ézsaúval. Mégsem erről a kibékülésről szeretnék szólni, hanem arról a megbékülésről, amely Jákób szívében ott van, vagy éppen nincs ott. Az a békesség, amiről Jézus Krisztus azt mondja a Jn 14,27-ben: „Békességet hagyok néktek (...) Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen.” Mert Jézus Krisztus tudja nagyon jól, hogy a hívó embernek a lelki úton já- rásában nemcsak az egymás közti kapcsolatok között való békesség a fontos, ha- nem a belső békesség, a szív békessége is!

Szoktuk azt mondani egymásnak, hogyha valakinek valamilyen harca van, va- lamilyen döntés előtt áll, akkor megkérdezzük: békességed van-e benne? Ott nem haragról van szó, nem neheztelésekről, nem ember és ember közti kibékülésről, hanem az emberi szívnek a megbékélésén, Istenben való megnyugvásán: békes- séged van-e ebben a dologban?

Augustinusnak tulajdonítják azt a mondatot, hogy „Nyugtalan a mi szívünk addig, Uram, míg benned nyugalmat nem talál.” Amikor a múlt héten az ígét elolvastam, az volt bennem, hogy ó, Uram, de jó lenne, ha csak addig lenne nyugtalan a mi szívünk, míg benned nyugalmat nem talál! De a lelki úton járás nem azt jelenti, hogy többet már nem lesz nyugtalan a szívünk, hiszen Jézus is azt mondja a tanítványoknak, hogy „ne nyugtalankodjék a ti szívetek”, pedig ott van a Mester, a Megváltó mellettük!

Igaza van Augustinusnak, hogy a mi szívünk nyugtalan mindaddig, amíg az Úrban meg nem pihen, de testvéreim, a mi lelki úton járásunkban is szokott nyugtalankodni a mi szívünk. Nincs úgy, hogy nem tudunk valami miatt elaludni este, vagy amikor felébredünk éjszaka, akkor valamin sokat gondolkodunk? Jár az agyunk, és kiderül, hogy a fél éjszaka így telik el álmatlanul, és kialvatlanul kelünk fel reggel. Mert a mi szívünk nemcsak addig nyugtalan, amíg az Úrban meg nem nyugszik, hanem mikor az Úrban vagyunk, a mi szívünk akkor is tud nyugtalankodni, békétlenkedni.

Tehát, nemcsak a két testvér közötti viszony a fontos, hanem az, hogy mi van Jákóbban; mi van Isten hősében, Isten harcosában! Hogy milyen harcok dúlnak ott belül a gondolataiban, a szívében! Hogyan nyilvánul meg ez a cselekedeteiben? Olyan fontos az, amit a Filippibeliekhez írt levélben mond az ige a 4. fejezetben: „és az Istennek békessége, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Jézus Krisztusban!” Ezt kívánta akkor Pál a filippibeli gyülekezet hitben járó, lelki harcokat harcoló tagjainak: az Isten békessége legyen ott a szívetekben, őrizze meg szíveiteket, gondolataitokat Jézus Krisztusban, a mi Urunkban! Vegye el a nyugtalanságot! Vegye el a félelmet! Vegye el a csüggedést!

Igen, testvérek, ezt vizsgáljuk meg ma, a lelki útjainkat nézzük meg a békesség, a nyugalom tekintetében! Ebben a mai szakaszban álljon előttünk a már Krisztussal találkozott, a Jabbók réve után járó, vagy ma már így mondjuk: a Golgota keresztje után járó, a Jézussal való találkozásban új életet kapott embernek az útja! Nemcsak Krisztusig, hanem Krisztustól tovább! Nemcsak a megváltásig, hanem tovább is, hogy a mi megváltott életünk milyen zarándokúton fog járni! Hogyan járjuk a mi utunkat a Jabbók réve után, az Úrral való találkozás után a hétköznapiakban, a hétköznapiak harcaiban, nehézségeiben, küzdelmeiben, próbáiban?

Hogyha összevetjük ezt az ígét, ezt a gondolatot az Újszövetséggel, akkor csak egyetlen újszövetségi iratra hadd utaljak, Péter apostol 1. levelére! Amikor az apostol Isten Szentlelke által leírja ezeket a sorokat, akkor az első tizenkét vers foglalkozik azzal, hogy a hívő találkozott Jézus Krisztussal. Röviden emlékezteti a hívőket arra, hogy „Áldott az Isten... aki... újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra”. A 13. vers első szava pedig az, hogy „annakáért”, vagy az új fordítás szerint: „ezért tehát”. „Ezért tehát, felövezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet a Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelen. Mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz... Hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek...”

Utána, a 4. fejezetben beszél a házastársakról, urakról és szolgákról, hogy Isten akarata szerint éljenek. Tehát, az egész levél tulajdonképpen arról szól, hogy a Krisztusban új életet kapott ember hogyan járja ezt a lelki utat. Az útonjárásról, az útonjárásnak a szabályairól, az útonjárásnak a figyelmeztető tábláiról szól. Hogy ez a keskeny út milyen táblákkal van kirakva, amelyek bennünket figyelmeztetnek, feddenek, de ugyanakkor simogatnak is, hogy célba érjünk! Csak tizenkét vers szól arról, hogy újjászületett hívők a gyülekezet tagjai, de a 13. verstől azt mondja, hogy a hétköznapokban, a családban, a munkahelyen, a környezetben, ahol éltek, hogyan viseljétek magatokat.

Erről szól az Efézusbeliekhez írt levél is, csak ott egy kicsit többet beszél arról, hogy mi történik Peniélig, mi történik az Úrral való találkozásig. Arról beszél, hogy az útonjárás nem is olyan könnyű és nem is olyan egyszerű. A 367. dicséretünk írója így írta meg az énekben: „...Új próba és új küzdelem A hívők sorsa szüntelen. Azért ne csüggedjünk, ne féljünk, Az út rövid, végére érünk.” De új próba és új küzdelem! Tehát, nemcsak arról van szó, hogy Jákóbon hogyan könnyörül az Úr, hogyan ajándékozza meg új élettel, hanem arról is, hogy milyen segítség, vezetés, tanács árad felénk a lelki utunkon.

Az az út, amelyen a hívő ember a Krisztussal való találkozás után halad, valóban keskeny. Tudjuk az evangéliumból: „...keskeny az az út, amely az életre visz”. Nemrég, amikor a Szabadság-hídon jöttünk át autóval, mondom a feleségemnek, hogy nem szeretek ezen a hídon átjönni! Ha csak lehet, elkerülöm. Akik autóval közlekednek, ismerik, hogy az a híd nagyon szűk, főleg ha a villamos ott megy el mellettünk! Egyik oldalon a villamos, másik oldalon az útpadka, és bizony az embernek nagyon kell figyelnie, nehogy az útpadkára menjen, de a villamostól is tartsa meg a megfelelő távolságot, ez sokkal nagyobb figyelmet igényel!

Az jutott eszembe, hogy a keskeny út is ilyen, de az Úr Jézus nem azt ígérte, hogy akkor szélesítsük ki, hanem azt, hogy akkor jobban kell figyelni! A keskeny útnak ez a törvényszerűsége a Bibliában is: jobban kell figyelni; de nem is az útra kell jobban figyelni, hanem az Úrra! Emlékeztek rá, hogy hány helyen bíztat erre az ige bennünket, amikor azt mondja, hogy vigyázzatok! Tulajdonképpen azt mondja, hogy jobban figyeljétek az Úrra! Ahogy énekeltük az énekben, és ahogy imádkoztam: „Jézus nyájas és szelíd, Láss meg engemet”, az imádságban pedig arra utaltam: add, hogy téged lássunk! Ne vegyük le a szemünket rólad! A Zsidókhoz írt levélben mennyire figyelmeztet bennünket az ige, meg az apostoli levelek mindegyikében: nézzünk Jézusra! Nézzünk órá! Emeld fel a te lelkedet! Hagyj el minden földi vágyat! Jobban kell figyelni az Úrra, hogy ne térjünk se jobbra, se balra!

A 33. fejezet úgy kezdődik, hogy „Jákób pedig felemelé szemeit és látá, hogy ímé Ézsau jó vala, és négyszáz férfiú ő vele; megosztá azért a gyermekeket Lea mellé, Rákhel mellé, és két szolgálója mellé.” Aki elindul a keskeny úton, testvérek, úgy, mint Jákób, az Úrral megy Peniél után, ami azt jelenti, hogy „láttam az Istent színről-színre”; és amikor elindult, akkor felemelte szemeit. Ez nagyon jó, mert akkor ez azt a lelkületet jelenti, amely az Úrra néz. De hogyan folytatódik a mondat? És látta, hogy ímé Ézsau jön szembe. Tehát, felemeli a szemeit, de azon nyomban a láthatókra néz! És mit vesz észre? Azt, hogy jön Ézsau és négyszáz férfi ővele.

Ha azt olvasnánk, hogy Jákób feltekintett az Úrra, és belekapaszkodott az Isten ígéreteibe, belekapaszkodott abba az Úrba, akivel nem régen még találkozott – olyan jó lenne! De nem ezt olvassuk, hanem azt, hogy: látta, hogy Ézsau jön négyszáz emberrel.

Igaz, hogy Jabbók révénél harcolt az Úrral Jákób, de én úgy látom, hogy ez a nagyobb harc. Ott Isten elvégzi azt, amit akar, ott a harc végkimenetele nem kétséges, de az igazi harc csak most kezdődik! Aki azért a keskeny útra lép, az első ilyen törvényszerűség az lesz, hogy harcmezőn találja magát. Ha megnézzük az apostoli leveleket, az egyik levélben kifejezetten így beszél Pál: „Egy harcos sem elegendik bele az élet dolgaiba.” Pál apostol Timóteust ilyen harcosnak nevezi: harcold meg a hit szép harcát!

A keskeny út tehát, harc. De ahogy Pál apostol az élete végén mondja: mégis nemes harc; mégis jó küzdelem; mégis a Királyok Királyának vagyunk a katonái! Jákób erről elfeledkezik, és ahelyett, hogy feltekintett volna imádságos szívvel, buzgó könyörgéssel, a hit bizonyosságával, azt látja, ami szeme előtt van: jön Ézsau négyszáz emberrel. Pedig látnia kellene a láthatatlant! Látnia kellene azt, amit majd később Elizeus meg a szolgája a völgyben lát! Az egyik az Úr seregeit látja, a másik meg a földi sereget. Milyen jó lett volna, ha Jákób a lelki szemeit használja!

Ó, testvérek, az úton járásban olyan jó lenne megtanulni, hogy használjuk a lelki szemeinket! Ne a testieket, hogy azt nézzük, ami a szemünk előtt van, hanem az Úrra tudjunk tekinteni! Hányszor megtapasztaltuk, hogy ilyen a harcmező. Olyan jó, amikor egy csendeshét lelki közösségében vagyunk, mennyei áldásokkal megerősítve, de utána ki kell menni a hétköznapi világba! Utána mindenki hazamegy; a megszokott környezetbe, családba, a napi munkába, abba a mókuserékbe, amiből nem tudott kiszállni, és ott kell lenni, mégis ki kell menni. Szerettek volna a tanítványok a Tábor-ormán maradni, mondván: Mester, jó nekünk itt lenni! Építsünk itt három hajlékot! De nem lehet Peniélnél megmaradni! Nem lehet elzárkózni! Jézus azt mondja: nem, menni kell! Hirdessétek, menjetek szerte a világra, mert nem lehet hajlékot építeni a megdicsőülés hegyén!

Harcmezőn vagyunk. Harcoljuk, harcolhatjuk a hit harcát! Addig állandó vesztesek voltunk. Lehet, valaki azt mondja: akkor nem is érdemes kilépni a harcmezőre, mert jobb lenne nem ezen a harcmezőn lenni! De addig is harcmezőn vagy, csak addig olyan harcmezőn vagy, ahol mindig vesztesz, ahol mindig legyűr az ellenség, ahogy Pál apostol mondja a Rómabeliekhez írt levélben: nem azt teszek, amit akarok, hanem azt teszem, amit nem akarok, mert a bűn törvénye van bennem. Addig csak állandó vesztes vagyok ebben a harcban, a lelki út harcaiban meg énekelhetem, hogy „Győztes leszek, csak légy, Uram velem!” Testvéreim, nem véletlenül mondja nekünk az ige, hogy erősen álljatok, mozdíthatatlanul! Biztatja Pál a korinthusi gyülekezetet is, mert tudja, hogy a korinthusi gyülekezetben is ott van a harc. A szívekben van a harc, a lelki élet területén van a harc.

Aztán meglátta Ézsaut, négyszáz férfit övele, és Jákóbban gyökeret vert a félelem. Mi győzhetné le a félelmet? Az Istentől kapott ígéretekből való hit, az Isten személyében való csodálatos bizonyosság győzhetné le az ő félelmét. Ha nagyobb-nak látná azt az Urat, aki őt is legyőzte, nem pedig Ézsaut négyszáz emberével. Testvérek, emlékeztek, mikor Jézus azt mondja: mit féltek ti kicsinyhitűek?

Vagyis, lelki úton járásunkban, a félelemnek nem a bátorság az ellentéte, hanem a hit! „Mit féltek ti kicsinyhitűek?” Jézus nem azt mondja, hogy nincs bátorságotok, hanem azt, hogy nincs hitetek! A félelem ellentéte nem a bátorság, tehát nem mondhatjuk azt, hogy aki bátor, az nem fél, vagy aki fél, az nem bátor. A Bibliából csak egy dolgot lehet igazolni, hogy nem félek, mert az Úrban bízom! Figyeljétek meg, hány ige mondja ezt: „Istenben bízom, nem félek, ember mit árt-hat nékem!” „Mit féltek ti kicsinyhitűek?” – mondja Jézus Krisztus. „Bízzatok, én vagyok, ne féljétek!” Tehát, a félelmet az Úrban való bizalom űzi el.

Nem tudom, testvérem, te most mitől félsz? Van-e valakiben félelem a lelki úton való járásában? Mert félhetünk mi egy megoldatlan helyzettől, a jövőtől, félhetünk bármitől, és ez a világ is ezt akarja elültetni az emberekben. Egészen attól, hogy jön a globális felmelegedés, elolvadnak majd a jéghegyek, mert megemelkedik a tengerszint! A hírek többsége az emberben félelmet akar kelteni azért, mert aki fél, az jobban sakkban tartható, manipulálható! Jézus meg azt mondja: „Bízzatok, én vagyok, ne féljétek!”

Nem tudom mitől félsz most a munkahelyeden, családotokban, megoldatlan problémáidban, a lelki úton járásban? De azt tudom, hogy Jézus Krisztusban való hitünk legyőzi a félelmet, mert nekünk Isten nem a félelemnek lelkét adta, hanem az erőnek, a szeretetnek és a józanságnak a lelkét. Tehát, nem a bátorság lelkét, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta! Valaki azt kérdezte tőlem, hogy hol tusakodott Jákób az Úrral, és azt gondolta, hogy azt felelem rá, hogy a Jabbók révénél, de én akkor visszakérdeztem: hol tusakodott Jákób? Egész életében tusakodott. Mert ne csak oda kössük ezt a jákóbi tusakodást a Jabbók révéhez, egyetlen éjszakához, hanem a lelki úton járás, az egy állandó tusakodás! Olvashatunk erről Pál apostolnak a Rómabeliekhez írt levelében!

Ó, bárcsak egy éjszaka kérdése lenne, de ez egy egész élet kérdése! A Róm 6,12-től olvasom: „Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testekben, hogy engedjétek néki az ő kívánságaiban, Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek!” Nem ez a hívó ember tusakodása? Ahogy egy megszabadult iszákos mondta nekem egyszer: tudod, felvettem a poharat, három percig tartottam a kezemben, hogy megigyam vagy letegyem? Hát ez a lelki élet tusakodása, mikor valamiből megszabadult, valamit otthagyt, és nem tudja, hogy hagyja-e ott végleg, mert „...ímé, újjá lett minden.”

Erről a tusakodásról beszél a Róm 7,21 verstől kezdődően az apostol: „Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; De látok egy másik törvényt az én tagjaiban, mely ellenkezik – tusakodik – az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaiban.” Vagy még egy ige, a 8. fejezet 14-15. verse: „Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, aki által ezt kiáltjuk: Abbá, Atyám!” Testvérek, mikor tusakodunk mi? Nemcsak az újjászületésünkön, nemcsak a megtérésünkön tusakodunk mi, hogy hagyjam el életem bálványait, számoljam fel, és a földtől

elszakadjak, csak őhöz ragaszkodom! Ez a mi örök tusakodásunk, míg testben vagyunk: Lélek szerint járjak, és a test kívánságát végbe ne vigyem!

Hadd kívánjak a testvéreknek jó tusakodást! Általában jó egészséget szoktunk kívánni egymásnak, de jó lenne, ha bevezetnék ezt a kedves jókívánságot is a mi köreinkben, a gyülekezet közösségében, hogy „testvérem, jó tusakodást!” Mert ha Pál apostol ezt így leírja odaszánt életével, akkor mi nem mondhatjuk, hogy ezekről mentesek vagyunk! Ez ránk nem vonatkozik, nem rólunk beszél az ige! Dehogyan, pont rólunk beszél! „Köt, s lehúz régi csüggedésem”, holott az Úrra kellene nézni és Őrá tekinteni!

Jákób félelemből aztán cselekszik. Beosztja a sereget, ahogy Ézsaút látja. Ez határozza meg a cselekedeteit is. Egy hibás számítás már magával hozza azt, hogy az eredmény is ilyen lesz. Aztán Jákób, akit régi életében úgy hívtak, hogy csaló, most megint a rafinériához fordul, és szépen beosztja a sereget. Előre a szolgálát, aztán Leát, meg a gyerekeit, leghátul meg Rákhel és József. Miért? Azért, mert ha Ézsaú gonosz szándékkal jön, akkor először hadd hulljon az, akiért nem nagy kár – bocsánat, hogy így mondom, de lehet, hogy ez volt a szívében! Először a szolgálak meg a gyerekeik, aztán Lea. Tudjuk az előzményeket, még ő is mehet, de leghátulra állítja Rákhelt és Józsefet, akik a szívének a legkedvesebbek voltak. Ugyanakkor megvan Jákóbban, hogy ő meg elől. Látjátok, milyen kettősség?

Gondoljatok arra, amikor Péter apostol elküldi az Úr Kornéliusz házához! Ott is ez a kettősség van, amikor Pétert elküldi és megtanítja az Úr, mert Péter azt mondja: semmiképpen nem, Uram! Először azt mondja, hogy semmiképpen nem! Utána azt mondja: Uram. Vagyis, te parancsolsz: oda megyek, ahova akarod, akár tűzre, akár vízre kívánod! Aztán ebben a harcban az a jó, hogy az Úr olyan nagy szeretettel hajol le hozzá és tanítja meg arra, hogy „amit az Isten megtisztított, te ne mondd tisztátalannak!” Ezekben a harcainkban a test és a lélek harca folyik, így mondja a Szentírás: „Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat!” Az egyiket öldökölni kell, a másikat érvényre juttatni. Lelki ember lelki módon gondolkozzon, járjon el, cselekedjen és harcoljon! Lelki fegyvereket kapunk ehhez, lelki tanácsokkal vezet bennünket. Megvan a lelki haditerve Istennek, itt van a Szentírásban a haditerv: immár minden kész! Öltözzétek fel az Isten minden fegyverzetét!

Ez a nagy harc, de azért az megvan Jákóbban, hogy neki kell előre állni, utána ott van benne a testi és ott van benne az emberi. Még sok mindent ki lehetne innen emelni, milyen harc, amikor arról beszél, hogy mit kapott az Úrtól. Azt kérdezi Ézsaú: kik ezek? „Ezek a gyermekek, akiket Isten adott nekem.” Jákóbban megint ez a kettősség! Arról tud beszélni, hogy ezt Istentől kapta, de arról nem beszél Ézsaúnak, hogy ki az ő Istene! Arról még nem tud szólni!

Arról sokszor tudunk beszélni, hogy mit kaptunk Istentől, mit adott nekünk Isten, de a Biblia szerint arról kellene beszélni, hogy ki a mi Istenünk. Arról, hogy milyen a mi Istenünk. Miről beszéltek az Isten szent emberei? Dávid vagy Salamon hogyan imádkozott, hogyan beszélt a nép előtt? Uram, te nagy vagy, fenséges, dicső, hatalmas, tiéd minden! Jákób még csak annyit tud mondani, hogy mit kapott Istentől.

Lelki harc az is, hogy ne az ajándékokról beszélj, hanem az ajándékozóról! Ne csak arról, hogy jó adományai vannak, hanem, hogy Ő a világosság Atyja! „Min-

„KÍVÜL HARC, BENNEM FÉLELEM”

den jó adomány és minden tökéletes ajándék a világosság Atyjától száll alá.” Ki a világosság Atyja? A mi szerető Édesatyánk, az én Istenem!

Arról kellene beszélni másoknak, hogy nekünk az az Isten az Istenünk, aki az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen! Az az Isten, aki megmosott az ő drága vérében; aki befedezte a bűneimet; aki új hazát adott nekem, mennyeit, dicsőt, amit szem nem látott, fül nem hallott, és embernek értelme meg sem gondolt! Az az Isten, akinek nemcsak a golgotai kereszten bemutatott egyszeri áldozata lesz számomra főpapi áldozattá, mert a Krisztus név ezt jelenti, hanem az ő kereszthalála, Jézus Krisztus személye, vagyis hatalma, ereje, győzelme és védelme érvényesül az életemben. Jézus Krisztust nemcsak úgy dicsőítjük, mint főprófétánkat, főpapunkat, aki egyetlenegy engesztelő áldozatával tette tökéletessé a megszentelteket, hanem aki az én királyom is, aki vezeti harcaimat, aki véd, akinek hatalma és győzelme nekem ajándékoztatik.

Testvéreim, a lelki úton járás az óriási harc, de azért szép is, mert Krisztus a fővezér, Krisztus áll az élen! Ő életét adta, mint legelől álló, váltságul sokakért, ő vezeti az én harcaimat, és az ő seregében harcolhatok. Mi pedig énekeljük: „Csak vezess, Uram végig és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem!”, Ez az életút boldog, a keskeny úton járás minden harcával, némelykor még bukásával is, mert a bukásainkból Ő emel fel bennünket, vereségeinkben Ő gyógyítja be a sebeinket, és ezért mehetünk boldogan ezen az úton!

Adja az Úr, hogy így járjuk Jézussal utunkat, megfogva a kezét!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük neked, hogy te adsz új életet, Urunk. Te győzted le ott Jákóbot és adtál neki új nevet, és minden újjászületett hívő ember boldogan mondja, hogy aki „Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” Megvalljuk neked, hogy míg e földön járunk, nem mondhatjuk azt, hogy nincs bennünk bűn. Köszönjük, hogy olyan harctérre küldesz bennünket, Úr Jézus, amelyet te nagyon jól ismertél, és amelyhez nekünk minden szükségest, ami a harchoz kell, biztosítasz. Engedd meg, Urunk, hogy ezt a harcot ne adjuk fel, ne tűzzük ki a fehér zászlót, ne hódoljunk meg az ellenség előtt, amely szertejár, keresvén, kit nyeljen el, hanem tereád nézzünk, a hit szerzőjére és bevégzőjére, hogy mint Jézus Krisztus jó katonája, elnyerjük majd a jutalmat, amelyet te adsz nekünk!

Engedd, Urunk, hogy a testet meg tudjuk feszíteni indulataival, kívánságaival együtt! Köszönjük, hogy szívünk lakója vagy. Hit által lakozzál bennünk, mint élő templomodban!

Ámen.

227,8 ének

Zörgetőknek megnyitvatik Kegyelemnek ajtaja;
Megígérte az Úr Jézus, Hogy kérésünk megadja.
Jövel, Jézus, és ne késsél, Már mellőlünk el ne térjél:
Idvezíts, ó, Krisztusunk, Mi kegyelmes Jézusunk!